

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

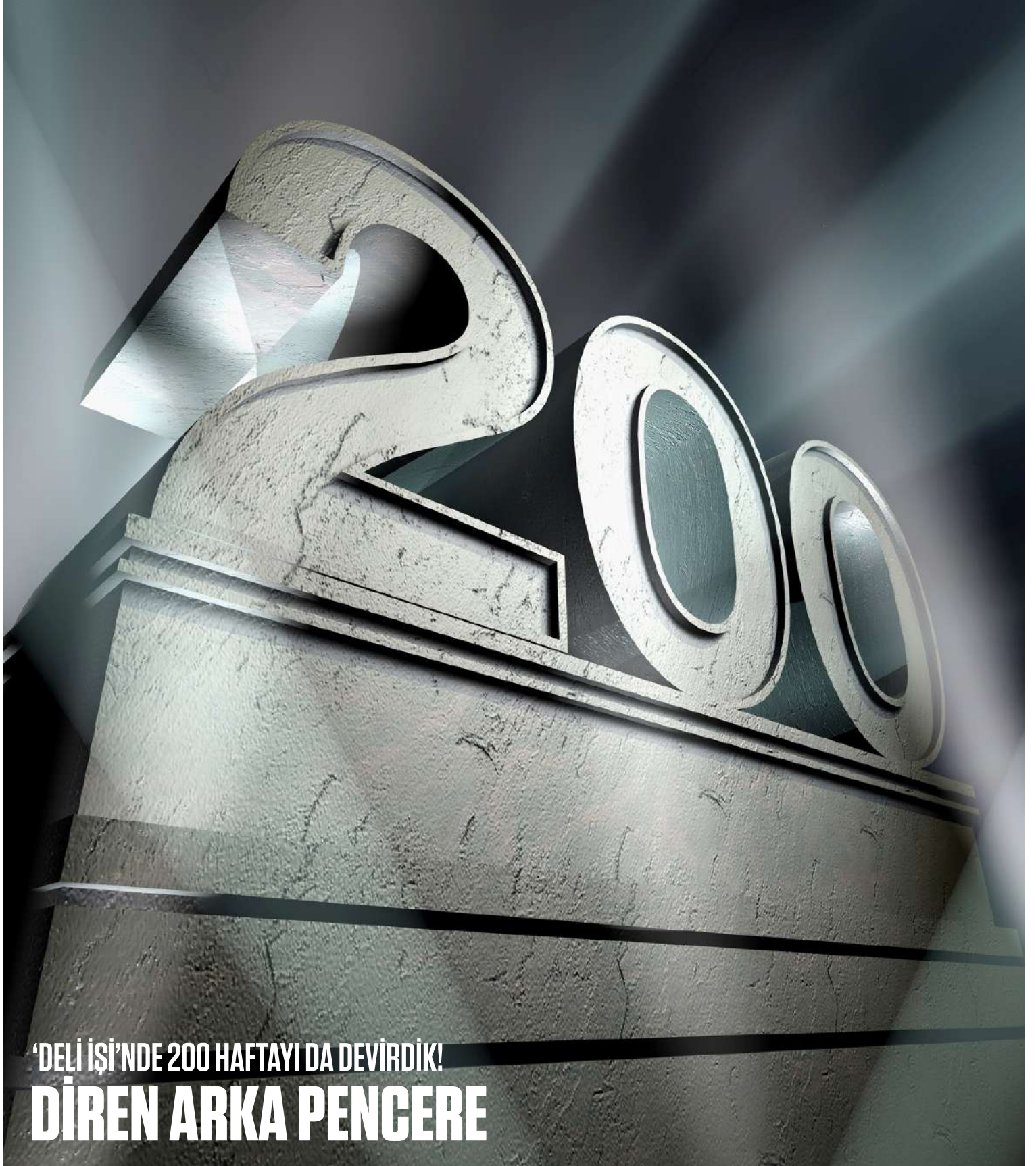
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'DELİ İŞİ'NDE 200 HAFTAYI DA DEVİRDİK!

DİREN ARKA PENCERE

ŞİMDİ DVD,
BAS OYNAT DVD
VE BLU-RAY™ DE!

200 SAYI BOYUNCA SİNEMAYA DAİR HER ŞEY

HAFTALIK BİR YAYIN OLARAK YOLA ÇIKTIĞIMIZ ARKA PENCERE'DE 200'ÜNCÜ SAYIMIZLA KARŞINIZDAYIZ. GERİYE DÖNÜP BAKTIĞIMIZDA, HEM ARKA PENCERE YAYIN KURULU OLARAK BEŞ KİŞİLİK ÇEKİRDEK EKİBİMİZLE HEM DE ONLARCA DİYE BİLECEĞİMİZ SAYIDAKİ YAZAR kadromuzla gurur duyduğumuz bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu görüyoruz. Şu an sayfalarını çevirdiğiniz bu dergiye yazılarıyla destek veren sinema yazarlarımız başta olmak üzere, Arka Pencere için çaba sarf eden herkese çok teşekkür ederiz.

Yaklaşık dört yıl oldu. Bu dört yıl boyunca Arka Pencere, online bir sinema dergisi olarak 'farklı' bir duruş sergilemeye çalıştı. Bir ayağı sinemada dururken, diğer ayağı siyasetten spora, sosyolojiden psikolojiye, dünyayı yorumlamada bize yardım edecek tüm disiplinlerle ilişki halindeydi. Böyle olunca da örneğin Uludere'deki katliamdan sonra da veya Gezi Direnişi boyunca da hep tavrını koyan bir dergi oldu. Yanlış anlamayın, bunu yaparken olan bitene hiçbir zaman 'tek taraflı' bakmadı. Öncelikli referansı asla ayırım yapmadan 'insanlık'ı odağına yerleştirmesiydi. Bunu yaparken de 'vicdan'ını, ama hiçbir filme, hiçbir kesime karşı ayrımcılık yapmadan 'vicdan'ını rehber belledi.

Derginin değil yazarları, yayın kurulu üyeleri bile aslında bir nevi 'beş benzemez'. Film zevklerinden yaşama dair bakışlarına kadar aralarında hayli farklılıklar var bile diyebiliriz. Tek bir ortak noktaları var: Adalet... Hem Yayın Kurulu'nun hem de yazarlarının ele aldıkları tüm filmleri ve olayları aynı hassas vicdan terazisinde tarttıklarına dair hiçbir şüpheniz olmasın.

Haftalık bir yayın olduğumuz için, 200'üncü sayı sıklıkla kutlayacağımız 'bol sıfırlı' sayılarımızdan yalnızca biri. Bir yanıyla bizim için Arka Pencere'nin herhangi bir sayısından farkı yok. Ama diğer yanıyla da katettiğimiz yaklaşık dört yıllık yolu göstermesi açısından da hayli farklı bir sayı. Hatta zamanın süratini hatırlatması açısından ürkütücü!

Yakın coğrafyamızın acılı ve sancılı günlerden geçtiği şu süreçte, sinemacılarımız ve sinemacı geçinenlerimiz de hem samimiyet hem de şahsiyet sınavından geçiyorlar. Nasıl hiçbir ayrımcılık uygulamadan 'vicdan'ı insanlık değerlerimizin en üstüne yerleştirirsek, Arka Pencere olarak onlardan da aynı şeyi bekliyoruz. Dahası, bu beklentimizin takipçisi olacağız.

Yıllık geleneksel dağıttığımız Altın Kestane ödülllerimizden, yayımladığımız "Aşkdan da Üstün 50 Film" ve "Arka Pencere Sinema Yıllığı" gibi kitap serilerimize kadar sinema dünyamıza mütevazı da olsa başka etkiler de bıraktık. Yolumuzdan sapmadan yürüdüğümüzü görmek bizi mutlu ediyor.

Yeniden teşekkürler!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, FIRAT ATAÇ, İLHAN YURTSEVER, ALİ ULVİ UYANIK, JANET BARIŞ, MURAT ERŞAHİN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Geçmişin Sırları (The Company You Keep); Uçaklar (Planes); Bu Aşk Fazla Sürmez (I Give It A Year); Şeytan Tohumu (The Possession); Büyükler 2 (Grown Ups 2).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Haldun Dormen'in 60 yıllık sanat yaşamını topladığı "Anılar" adlı kitabını inceliyor bu hafta...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

200. sayımızı bir Alfred Hitchcock filmi yazmadan tamamlayamazdık: "Rebecca"... Tunca Arslan imzasıyla.

22 ESRAR PERDESİ

Janet Barış, Locarno Film Festivali izlenimlerini Arka Pencere okurlarıyla paylaşıyor.

26 GİZLİ AJAN

Dusan Makavejev'den sıranın ötelelerinde bir çalışma: "Tatlı Film" (Sweet Movie)... Murat Erşahin imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Dev Avcısı Jack (Jack The Giant Slayer); Sefiller (Les Misérables); Roma'ya Sevgilerle (To Rome With Love).

34 GENÇ VE MASUM

Werner Herzog'dan yepyeni bir belgesel: "From One Second To The Next"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Otkan Özyurt imzasıyla.

GEÇMİŞİN SIRLARI

ORİJİNAL ADI The Company
You Keep

YÖNETMEN Robert Redford

OYUNCULAR Robert Redford,

Shia LaBeouf, Susan Sarandon,

Julie Christie, Nick Nolte,

Chris Cooper, Stanley Tucci,

Terrence Howard, Anna Kendrick

Richard Jenkins, Brit Marling,

Brendan Gleeson, Sam Elliott

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM Pinema

**“GEÇMİŞİN SIRLARI”,
VIETNAM SAVAŞI’NIN
TÜM YIKICILIĞIYLA
HÜKÜM SÜRDÜĞÜ, 68
HAREKETİNİN DÜNYAYI
KASIP KAVURDUĞU BİR
DÖNEMDE RADİKAL BİR
GRUBUN BUGÜNE
TAŞINAN ÖYKÜSÜ.**

ROBERT REDFORD, KARİZMATİK OYUNCULUĞUNUN YANINA YÖNETMENLİĞİ DE EKLEMeye KARAR VERİP İLK FİLMİ İÇİN KAMERA ARKASINA GEÇTİĞİNDE SERÜVENİNİN BU KADAR UZUN SÜRECEĞİNİ AKLINDAN GEÇİRMİŞ MİYDİ ACABA?

Hikayenin böyle gelişmesinde hiç kuşku yok ki 1981 tarihli ilk filmi “Sıradan İnsanlar”ın (Ordinary People) yakaladığı başarı ve kazandığı dört Oscar’ın payı büyük. Sonrasında “Milagro Fasulye Tarlası Savaş” (The Milagro Beanfield War), “Bizi Ayıran Nehir” (A River Runs Through It), “Şike” (Quiz Show) ve “Atlara Fısıldayan Adam” (The Horse Whisperer) filmleri Oscar’da adaylıklar ve ödüller kazandı. Yönetmenliğini yaptığı filmlerden “Atlara Fısıldayan Adam” ve “Arslanı Kuzulara”da (Lions For Lambs) aynı zamanda kamera karşısına geçmişti.

Hem Sundance gibi bağımsız filmlerin kendisini ifade gösterme fırsatı bulduğu bir festivali sinema dünyasına hediye ettiği için hem de özgürlükçü tavırlarından dolayı sinemaseverin kalbinde özel bir yeri olan Redford’un yeni filmi “Geçmişin Sırları”, onun karakterine fazlasıyla uygun. Gerçi oyunculuk kariyerinde “Son Kale” (The Last Castle) ve gelecek yıl vizyona girmesi planlanan “Captain America: The Winter Soldier” gibi açıktan Amerikan militarizmini öven ‘defolar’ oldu, olacak. Ama son tahlilde oyuncuların canlandırdıkları karakterlerle ya da rol aldıkları filmlerle değerlendirilmelerinin çok da sağlıklı olmadığı gerçek.

Redford, tam iki yıl önce sinemalarımızda gösterilen “Suikast”ta (The Conspirator) Amerikan tarihinin kilit noktalarından birisine götürmüştü seyircileri. Lincoln’e suikast düzenleyen ekibi evinde barındıran bir kadının mahkeme süreci boyunca; yargılamanın asla ‘saf’ bir hukuk eylemi olmadığını, özellikle de politikleşmenin zirve yaptığı tarihi anlarda her zaman ‘siyasi’ bir aygıt olarak kullanıldığını ortaya koyuyordu deneyimli yönetmen. Amerika’daki bu tür yargılamaların aynı zamanda birer ‘siyasi’ karar anlamı taşıdığının altını çiziyordu bir bakıma. Aslında bu hafta gösterime

**REDFORD,
KARAKTERLERİNİN
PİŞMANLIKLARINA
DAİR BİR İMADA
BULUNMUYOR. BAZI
NOKTALARDA HATALI
DAVRANDIKLARINI
KABUL ETSELER DE
PİŞMAN DEĞİLLER.**

giren “Geçmişin Sırları”nın bu filmle dolaysız bir bağlantı içinde olduğunu söyleyebiliriz.

“Geçmişin Sırları”, Vietnam Savaşı’nın tüm yıkıcılığıyla hüküm sürdüğü, 68 hareketinin dünyayı kasıp kavurduğu bir dönemde hızla radikalleşmiş bir grubun bugüne taşınan öyküsü olarak özetlenebilir aslında. Amerikan tarihinde önemli bir yere sahip olan ve söz konusu yıllarda “Vietnam Savaşı’nı eve taşıma” sloganıyla kurulan, Pentagon dahil birçok bombalama eylemi gerçekleştiren Weather Underground örgütü filmin odak noktalarından biri olarak kabul edilebilir. Adını Bob Dylan’ın ‘Subterranean Homes Blues’ adlı şarkısındaki “Rüzgarın hangi yönden estiğini bilmek için bir hava durumu spikerine ihtiyacın yok” sözlerinden alan bu örgüte üye bir grup genç, banka soygunu sırasında güvenlik görevlisini öldürüp sırı kadem basmışlardır. Sahte kimliklerle hayatlarına devam eden ve kendilerine yeni bir hayat kuran bu insanlardan Sharon, kendi deyişiyle “çocuklarının olanları anlayabileceği ama aynı zamanda mağdur olmayacakları” bir yaşa kadar bekledikten sonra teslim olmaya karar verir. Sharon’ın bu vicdan yükünden kurtulma isteği zincirleme olarak o dönem birlikte hareket eden, artık 70’li yaşlarına

dayanmış insanların yeniden bağlantı kurmasına neden olacaktır. FBI tarafından 30 yıldır aranan, sahte kimlikle avukat olarak çalışan Jim Grant de bunlardan biridir. Eski bir solcu olarak kamu yararına davalara bakan Grant, geç yaşta evlenmiş, eşini bir kazada kaybetmiş ve henüz 11–12 yaşlarında bir kız çocuk sahibidir. Haliyle cezaevine girmek istemez ve kendisini aklamak için eski dostları ziyaret etmeye başlar.

“Geçmişin Sırları”nı iki türlü ele alabiliriz. Neil Gordon’ın on yıl önce kaleme aldığı romandan uyarlanan filmin polisiye yanının güçlü ve cezbedici olduğu notunu düşelim hemen. FBI’nın yanı sıra yerel bir gazetenin muhabiri Ben Shepard’ın da devreye girmesiyle geçmişin perdelerinin birer birer aralanması; güven ve gizlilik esasına göre kurulmuş ilişkiler sayesinde 30 yıl boyunca mümkün olan kaçışın inceliklerinin açığa çıkması, her adımda yeni karakterlerin ve bu karakterlerin birbiriyle bağlantılarının zekice ortaya dökülmesi filmin güçlü yanı. Romanı okumadığımız için bir fikrimiz yok ama belli ki bu meseleyi polisiye bir hikaye olarak kurgulamak Robert Redford’un da önceliği olmuş.

Öte yandan, film aynı cömertliği karakterleri için bir türlü gösteremiyor. Başta Jim Grant olmak üzere hiçbir karakter yeterince olgunlaşamıyor, derdini seyirciye anlatamıyor. Belki biraz gazeteci Ben’in yaşadığı kırılmayı ve dönüşümü görebiliyoruz ama 30 yıl boyunca biriktirilen onca hikayenin karakterleri nasıl bir noktaya getirdiğini; o dönem yaşadıkları/ yaptıkları hakkında şimdi ne düşündüklerini anlamakta zorlanıyoruz. Hakkını yemeyelim. Redford, karakterlerinin pişman olduklarına dair hiçbir imada bulunmuyor. Bazı noktalarda hatalı davrandıklarını kabul etseler de, yaptıklarından pişman değiller. Ama yine de Susan Sarandon’un canlandırdığı Sharon karakteri ile Ben Shepard’ın karşılıklı oynadıkları sahnede açılan kapıdan biraz daha fazla girilseydi. Nick Nolte’nin kusursuzca hayat verdiği Donal Fitzgerald’ı hapse girerken zafer işareti yapmaya iten motivasyonu hissedebilseydik. Jim Grant’ın 30 yıl boyunca saklanması arkasındaki tek nedenin, evlenip çocuk yapmak olup olmadığını öğrenebilme fırsatımız olsaydı gerçekten çok çok iyi bir film izlemiş olurduk belki.

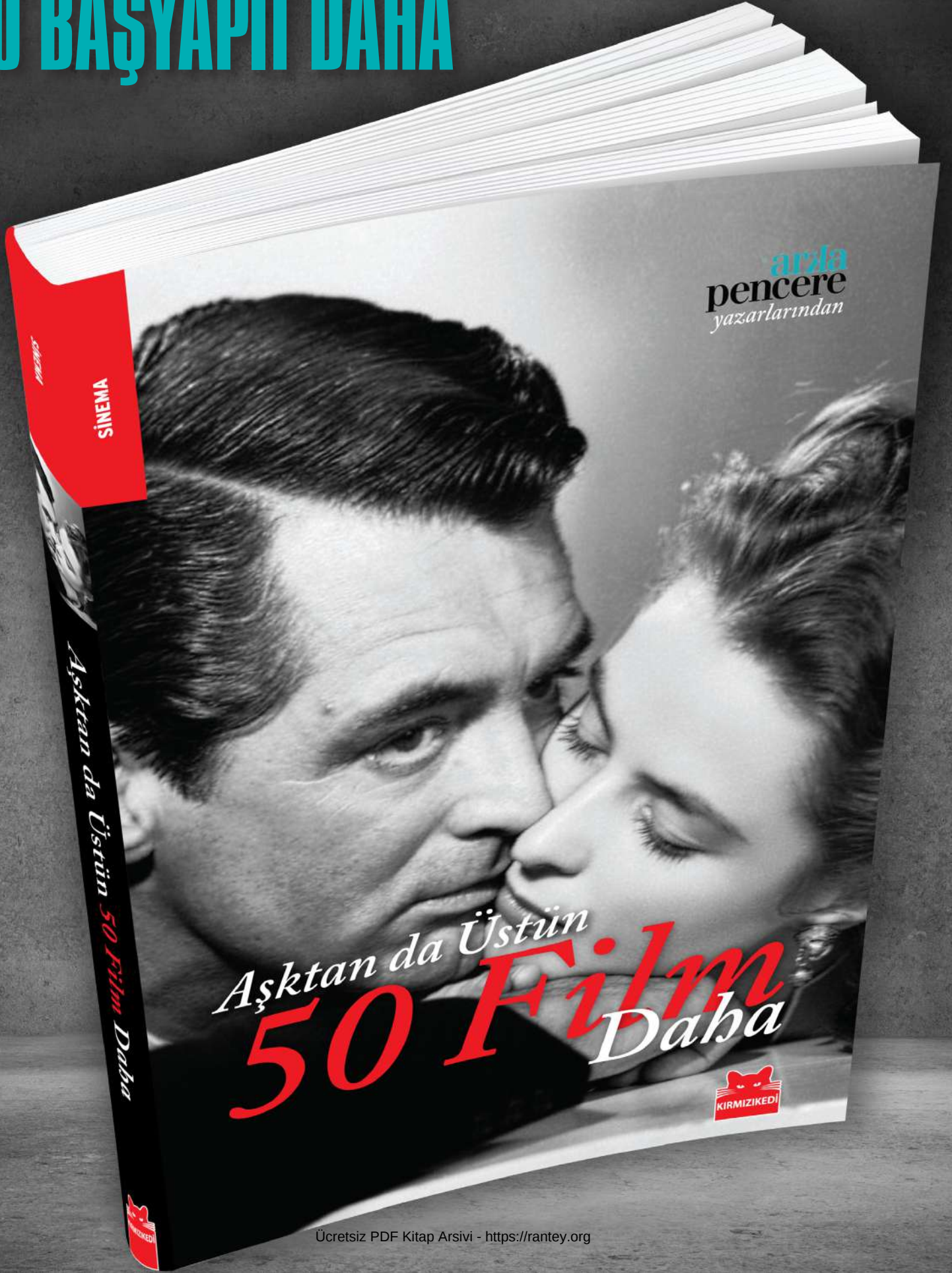

Hollywood’un neredeyse bütün ‘solcu’ oyuncularının bir araya geldiği başka bir film görür müyüz bilinmez?

Robert Redford’u çok severiz ama iş yönetmenliğe geldiğinde bir Clint Eastwood olamayacak gibi.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

UÇAKLAR

ORJİNAL ADI Planes

YÖNETMEN Klay Hall

SESLENDİRENLER Dane Cook,

Stacy Keach, Brad Garrett,

Teri Hatcher, Julia Louise-Dreyfus,

Priyanka Chopra

YAPIM 2013 ABD

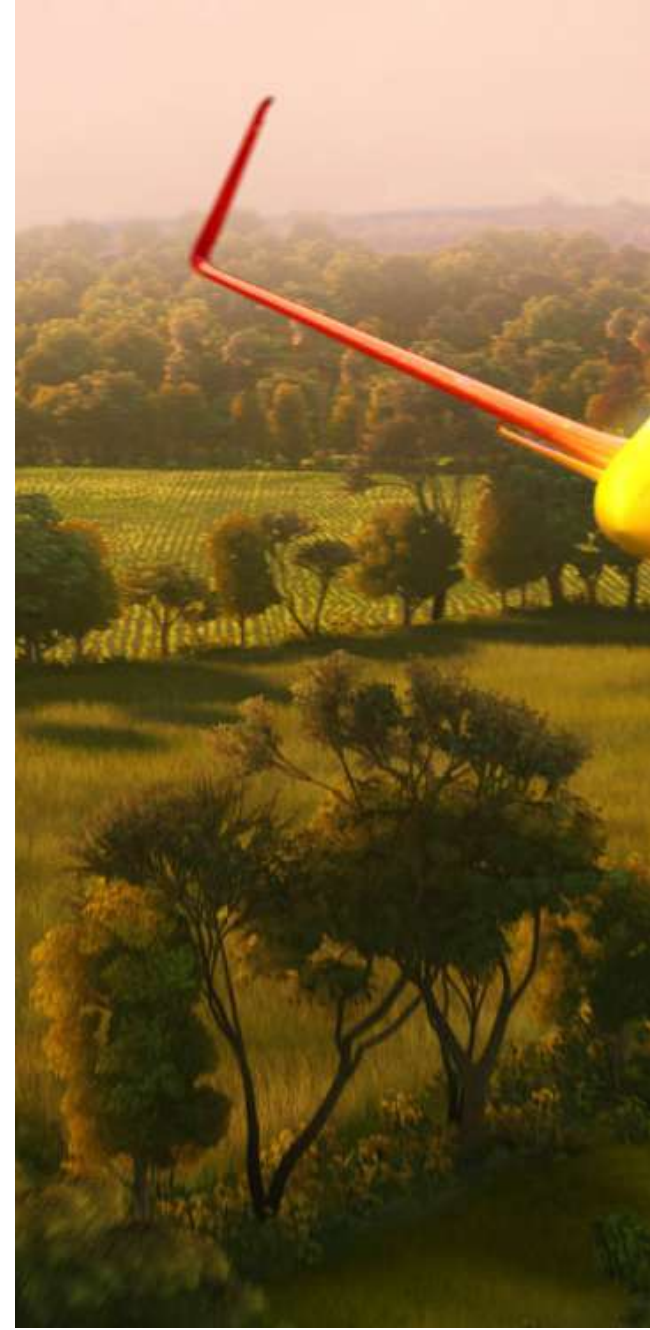
SÜRE 91 dk.

DAĞITIM UIP

DİSNEY İÇİN PEK PARLAK BİR YAZ OLMADI BU SENE... OLDUKÇA PAHALIYA ÇIKAN "MASKELİ SÜVARİ" (THE LONE Ranger) iyi yazılmış akıllı senaryosuna ve akıcı sinemasına rağmen Disney'i zarara uğratan bir film oldu... Çocuklar hiç ilgi göstermedi mesela filme... Benzer bir hayal kırıklığı yaşatan, çocuk izleyiciyi hedefleyen ve bir Pixar filmi gibi gözükken "Uçaklar"ın ise Pixar'la tek bağlantısı hikayeyi oluşturanların içinde John Lasseter'in olması...

Zaten epeydir Disney'den sinema perdesine animasyon film çıkmıyordu. "Uçaklar"ın daha afişine ya da fragmanına bakmak bile "Arabalar"ın (Cars) evreninde geçen ve "Arabalar" etkisi yaratacak bir hit film çıkarmayı hedeflediklerini anlamaya yeter. Ancak çocuk dünyasında yarattığı onca tantanaya, satılan onca oyuncığa ve diğer tüm yan ürünlerine rağmen "Arabalar" hikaye anlamında Pixar'ın en zayıf filmidir... Hatta devam filminin de Pixar'ın en zorlama filmi olduğunu söylemek mümkün! Kibirli bir yarış arabasının taşrada geçirmek zorunda kaldığı zaman sayesinde kendini bulması, alçakgönüllü bir kişilik kazanması filan çocuklar için bile bayat bir hikayeydi. Ama Pixar'ın sempatik karakter tasarımları ve teknik çalışkanlığı ile kapattığı ya da katlanılır kıldığı kusurlardı bunlar...

"Uçaklar" bu sefer tüm karakterlerinin uçak ve arabalar başta olmak üzere bilimum taşıt araçlarının olduğu bir macera. Çıkış noktası da "Kayıp Balık Nemo"da (Finding Nemo) olduğu gibi (aslında onun çıkış noktası da Samed Behrengi'nin Küçük Kara Balık'ı ya neyse) boyundan büyük hayalleri olan bir tarla ilaçlama uçağının uluslararası bir yarışmaya katılması... Bu sayede çocuklara hiçbir zaman hayallerinden vazgeçmemeleri ve bu hayallerini gerçekleştirmek için çalışmalarını gerektiği mesajını vermek... Bunu yaparken de çocuklara

filmin karakter oyuncaklarını aldırmaı hedeflemek.

Ancak biraz aceleye gelinmiş gibi bir his veriyor bize film. Bunu düşünmemize sebep olan başlıca unsur, filmin sanki bitmemiş izlenimi veren görsel tasarımı...

"Arabalar"da o çok şık başarılımış detay zenginliğine "Uçaklar"da rastlanmıyor. Mesela yarışları izleyen arka plandaki arabaların çeşitliliğindeki kısıtlık ve kalabalığın yapaylığı dikkat çekici. Taşıtların üzerindeki ışık yansımaları da "Arabalar"daki kadar ince işçilikler içermiyor.

Gelelim hikayesindeki sorunlara... Çünkü asıl rahatsızlık veren şey hikayesindeki aceleciliğin, klişe omurgasının yanı sıra mesajındaki 'terslik'. En başta Dusty adlı ilaçlama uçağının hayali savaş jetleriyle boy

**"UÇAKLAR" DOĞRUDAN
EV SINEMASINA İNMEK
ÜZERE OLAN BİR FİLMKEN
SON ANDA DÜNYA
GÖSTERİMİNE
ÇIKILMASINA KARAR
VERİLMİŞ BİR FİLM. AYRICA
"ARABALAR"IN KAYMAĞINI
YEMEK İÇİN ÇEKİLDİĞİ AÇIK.**

ölçüşecek kadar iyi bir uçak olmak diye gösteriliyor... Bunun için bir 'mentor'a (ustaya) ihtiyacı vardır. Aranan mentor eski bir savaş uçağı olarak karşısına çıkar. Skipper adlı bu yaşlı savaş uçağı, "Arabalar"daki Doc Hudson gibi emektar bir 'büyük', yol gösterici... (Zaten "Arabalar"daki Mater gibi bir 'yancı' da Dusty'ye film boyunca eşlik etmekte)

Skipper, Dusty'ye çok kısa bir eğitim veriyor, Dusty bu kısacık eğitimin ardından uluslararası rakipleriyle birlikte bütün dünyayı katedecekleri yarışmaya katılıyor. Yarış sırasında Hintli bir dişi uçakla flört ediyor (hatta ondan ufak bir kazık da yiyor, kadınların güvenilmezliği işte!), Meksikalı uçakla arkadaş oluyor, İngiliz bir uçakla yarı-şaka atışıyor, kendi gibi Amerikalı bir kötü niyetli uçağın hilebazlığıyla da mücadele ediyor...

Filmin buralarında yer yer eğlenceli espriler var açıkçası. Ancak film boyunca şüphe duyduğumuz altmetnin, Dusty'nin tümüyle bir savaş uçağına dönüşmesiyle desteklenmesi zaten sorguladığımız iyi niyeti silip süpürüyor. Bu haliyle çocuklar için yapılmış bir "Top Gun" izlemiş gibi oluyoruz. Zaten seslendirme kadrosunda savaş jetlerinden ikisini seslendiren Anthony Edwards ve Val Kilmer'a da yer verilmesi bu göndermenin bilinçli yapıldığının da kanıtı. Her tarafın savaşla, yıkımla doluğu ortamda başka bir "Top Gun"a, hem de çocuklar için yapılmış olanına ihtiyacımız var mıydı ki?

Ertesi gün unutulsa da birkaç tane güzel espri yakalamak mümkün...

Başka ülkelerin diyalektlerini taklit eden Türkçe dublajda bazı cümleler tam olarak anlaşılamiyor...

**BU HALİYLE ÇOCUKLAR
İÇİN YAPILMIŞ BİR
"TOP GUN" İZLEMİŞ
GİBİ OLUYORUZ.
SESLENDİRME
KADROSUNDAKİ
VAL KILMER DA
BU GÖNDERMEYİ
BELİRGİNLEŞTİRİYOR.**

BU AŞK FAZLA SÜRMEZ

ORJİNAL ADI I Give It A Year

YÖNETMEN Dan Mazer

UYUNCULAR Rose Byrne,

Anna Faris, Rafe Spall,

Simon Baker, Minnie Driver,

Jason Flemyng, Steven Merchant,

Olivia Colman

YAPIM 2013 İngiltere

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**AİLE İÇİNDE OYNANAN
SESSİZ SINEMA
OYUNU, DİJİTAL
FOTOĞRAF ALBÜMÜ
HADİSESİ VE ÜÇLÜ
SEKS GİRİŞİMİ
SAHNELERİNİN
KOMİK OLDUĞUNU
KABUL ETMELİYİZ.**

BORAT" VE "BRÜNO"NUN KİMİNE KABA KİMİNE ABSÜRD GELEN SENARYOLARINDA SACHA BARON COHEN İLE BİRLİKTE çalışan Dan Mazer'in, yönetmenliğ geçişini bir romantik komedi ile yapması pek de beklenen bir şey değildi. İngilizlerden çıkan son örneklerin pek matah olmaması ve Hollywood alamet-i farikası seri üretimlerin piyasayı parsellemesi ile gitgide zeka yoksunu haline gelen romantik komediler, "Bu Aşk Fazla Sürmez" adı verilen bir şok cihazıyla hayata döndürülebilirdi ancak...

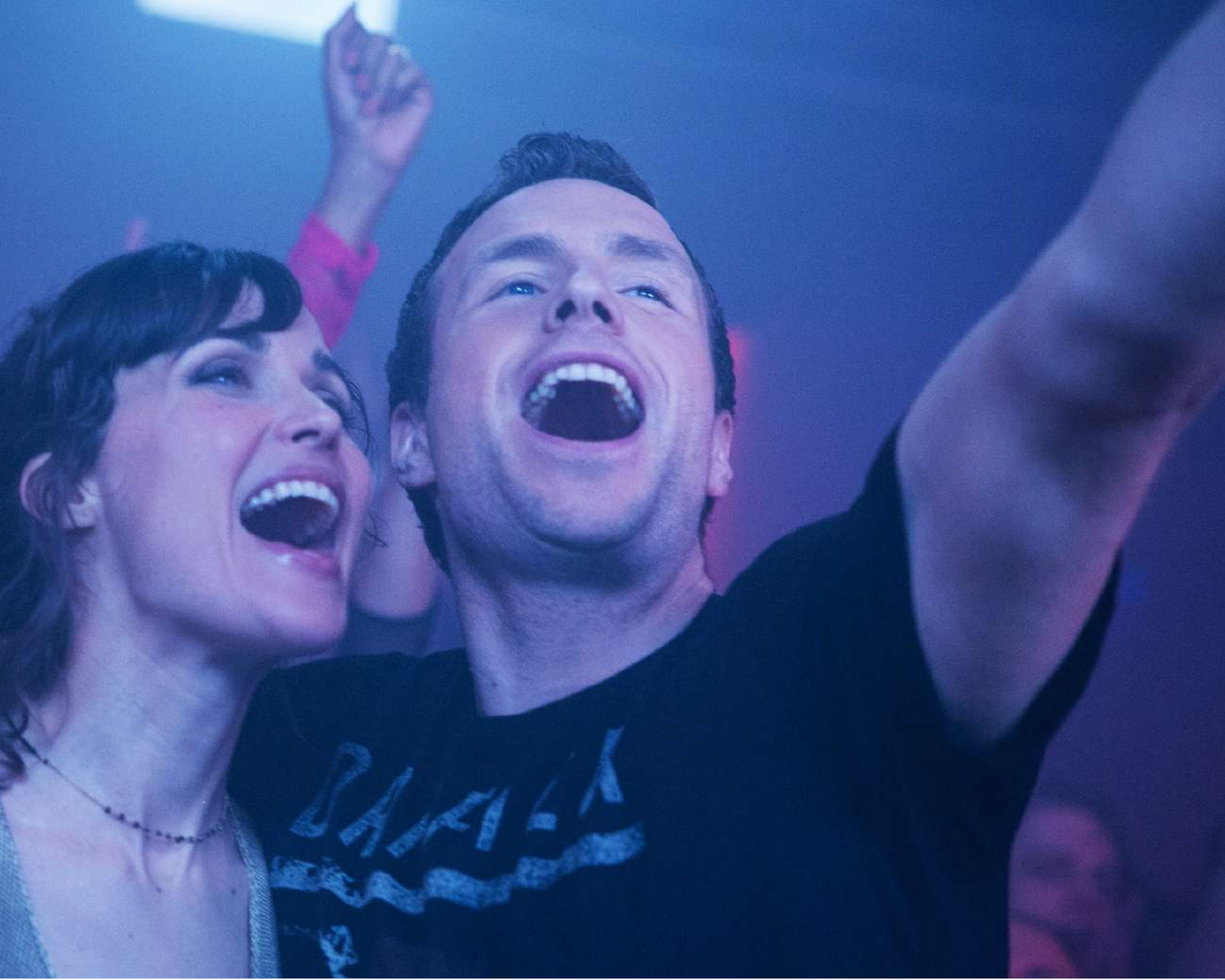
Sevdiceklerimiz tanıştığı, âşık olduğu, seviştiği, küstüğü ve başka şehre gitmeye karar vermişken havaalanında barıştığı geleneksel romantik komedinin "Bu Aşk Fazla Sürmez"e 'ancak' prequel olabileceği ile başlayalım söze. Öncüllerinin bittiği yerde başlayan ve karakterlerini evlenmekte olan bir çift olarak bize tanıtan film, gelinin ablasının düğün esnasında söylediği 'onlara bir yıl veriyorum' cümlesi etrafında şekilleniyor. 'Aşkın gözü kördür' ilkesine bağlı kalarak ilişkilerini resmileştiren Nat ve Josh, bir süre sonra birbirleriyle en ufak ortak noktaları olmadığını fark ediyor, hayatlarına giren biri eski sevgili iki karakterle birlikte 'mutluluk mu, devam ettirmeye çalışmak mı?' ikileminde kalıyorlar.

Özelinde Dan Mazer'in, genel olarak ise İngilizlerin mizaha yaklaşımı filmin her anına sinmiş durumda. Tipik bir evli çift hikayesi yaratıp bizi iki karakter arasındaki komediye tutsak etmek yerine, kimileri sınırları zorlayan kişiliklere sahip olan birçok karakterin eşit ağırlıklarla filme serpilmiş olması yerinde bir tercih. Son örneğini Judd Apatow filmi "This Is 40"de gördüğümüz sıkışma hali bu sayede bertaraf edilmiş oluyor. Normal hayatta pek de hoş bir süreç olmayan evlilik problemleri arasına sıkıştırılan absürd espriler ve toplum içi

rezillik komedyaları ilgiyi her daim ayakta tutarken, yine normal hayatta görmeye pek de alışkın olmadığımız insan tepkileriyle karşılaşırız.

Mazer'in dürüst olmak ve ağzına geleni söylemek konusundaki kararlılığı filmin içinde okunduğunda pek gerçekçi görünmüyor olabilir ancak "Bu Aşk Fazla Sürmez"i şahsına münhasır hale getiren de tam olarak bu. Bazıları uzun sessizlikler içeren ve komik olduğu konusunda tartışma götürebilecek sekanslar, sizi de utanmaya davet ederken, öte yandan trajikomikliği de destekliyor. Bu sayede geniş aile içerisinde oynanan sessiz sinema oyunu, ciddi anlamda heyecan yaratan dijital fotoğraf albümü hadisesi ve epik bir aşağılanmayla nihayete eren üçlü seks girişimi sahneleri senenin en komik sinemasal anlarından birkaçı

olarak hafızalarımıza kazınıyor.

Kariyerine aşırı derecede odaklanmış bir profil çizmesinden ve sürekli huysuzlanan hallerinden dolayı kadın tarafının biraz daha az sempatik görünmesi, belki de filmin en büyük problemi. Josh'ın yazar olmasından dolayı zamanının büyük kısmını evde geçirdiği klişesi ile çekici eşinin iş yerinde Amerikalı bir yakışıklıya gönlünü kaptırması istem dışı bir ahlaki taraf tutma psikolojisi yaratıyor. Dan Mazer'in bunu bilerek yaptığını söylemek imkansız zira Josh'ın da eski sevgilisiyle işi pişirmesi fazla vakit almıyor. Yine de seyirci için daha canayakın görünen bir tarafın olması muhtemel ve keşke buna daha çok dikkat edilseymiş. Belki de tek problem bir Avustralyalı olmasına rağmen kusursuz bir İngiliz aksanıyla -doğal olarak- çekiciliği katlanan Rose

Byrne'dür, kim bilir?

Romantik komediler için altın kurallardan biri olan iyi kimyayı, aralarında hiç kimya olmaması ile iyiye yoran Byrne ve Rafe Spall, yan rollerdeki isimlerden de büyük bir yardım alıyorlar. Özellikle Minnie Driver'ın oynadığı mutsuz abla karakterinin, yüzündeki ifade değişmeksizin ortaya attığı aşırı dürüst okumalar, sahne çalmanın en net hali. Eski sevgili Anna Faris ve gönülçelen Simon Baker ise yaratım sürecinde üzerinde fazla durulmamanın dezavantajlarını yaşıyorlar.

Yapıbozucu olarak niteleyemsek de yapıyı iyi mizaha güzelce yediren halleri, bunun ispatı niteliğindeki finali...

Evli çiftimizin akıllarının kaydığı aşk ilişkilerini de birer karaktere çevirebilseydi tadından yenmezdi.

**ROMANTİK
KOMEDİLER İÇİN
ALTIN KURALLARDAN
BİRİ OLAN
İYİ KİMYAYI,
ARALARINDA HİÇ
KİMYA OLMAMASI İLE
İYİYE YORUYOR ROSE
BYRNE VE RAFE SPALL.**

ŞEYTAN TOHUMU

1 973 YAPIMI “ŞEYTAN”IN (THE EXORCIST) OSCAR’LARA KADAR ERIŞEN BAŞARISINDAN BERİDİR ÇOCUKLARA MUSALLAT OLAN öcü hikayeleri bir türlü yakamızı bırakmak bilmiyor. Şeytanî kötücüllüğü çocuk masumiyetiyle imtizaç ettirmek teoride sıradışı bir fikir gibi görünsün ve en hafifinden tedirgin edici bir korku motifi olarak kabul edilegelse de, “Şeytan” ve türevi filmler sağ olsun işin cılkını çıkarmayı vazife belleyen bir dolu sinemacı da peyda olmuş vaziyette.

“Gece Bekçisi” (Nattevagten), “Başka Bir Aşk Hikayesi” (Kærlighed På Film) ve “Bizi Şerden Korum” (Fri Os Fra Det Onde) gibi gerilim örnekleriyle tanınan Danimarkalı yönetmen Ole Bornedal’ı bahsini ettiğimiz sinemacıların arasına dahil etmek biraz abes kaçsa da, son filmi “Şeytan Tohumu” itibarıyla Bornedal’ın da alt türün vasatlık abidelerine ufak bir katkıda bulunduğunu belirtmek durumundayız.

Halbuki, fiziksel açıdan enteresan bir biçimde Linda Blair’in Regan’ını da anımsatan bahtsız Emily’nin bu ‘yürek söken’ öyküsü kimi yönleriyle gayet ilgi uyandırıcı bir seyirlik hüviyetinde başlıyor. Filmin ilk çeyreğinde 1970’lerin doğaüstü gerilimlerinin izinden yürüyen bir yapı kuruyor Bornedal. Hikayenin bir banliyö muhitine yerleştirilmiş olması da bu açıdan gayet manidar. Gerek kadrarlarından görüntü yönetimine, gerekse müzik çalışmasından kamera hareketlerine birçok belli başlı unsurun yüzüne bakılır bir gerilim atmosferi yaratma adına asgari düzeyde verimli kullanıldığına tanık oluyoruz.

“Şeytan Tohumu” için dile gelebilecek en kritik sözcük ‘atmosfer’ aslında. Zira Bornedal filmin korkutma ya da mide bulandırma ‘vasıflarını’ ikinci plana ittiği ve atmosfer odaklı bir biçimsel izleğe meylettiği ilk 25 dakikalık bölümde merak unsurunu körüklemeye muktedir, uğursuz bir anlatı teşekkül ettiriyor. Gelin görün ki, filmin ikinci yarısından itibaren 70’ler gerilim atmosferi yerini 2000’ler korku trüklerine bırakırken, yönetmenin oluşturduğu sağlam görünen zemin de çatlaklar vermeye başlıyor. Senaryo mantıksal bağlamda pul pul

dökülme emareleri gösterirken, mevzubahis o kayda değer uğursuz atmosferden geriye sadece patırtılı efektler, Emily’nin göz altlarını morartmaktan ibaret ‘yaratıcı’ makyaj çalışması ve kızcağızın bedenini esir almış olan iblisin “babacığım, babacığım” nidalarıyla döndürüp durduğu, sözde dişlerimizin birbirine pat pat vurmasına vesile olması gereken ‘plak’ kalıyor.

Seyirciyi korkutmak adına uzun siyah saçları yüzüne düşen entarili küçük kızlardan medet uman filmlerle münasebetimiz aşinalık boyutunu çoktan aştı aşmasına da, aynı amaç doğrultusunda akla mantığa yatkın bir güzergah tutturmuşken (en azından estetik düzeyde) yolundan çark edip kendini çıkmaz sokaklara mahkum etmek neyin nesidir, anlam verebilmek çok daha büyük çaba gerektiriyor açıkçası. Vaziyeti Hollywood’a transfer olan Avrupalı yönetmenlerin makus talihine yoralım diyoruz ancak “Şeytan Tohumu” Bornedal’ın Amerikan sermayesiyle çektiği ilk film olmadığı gibi (kendi filminin yeniden çevirimi olan “Gece Bekçisi”), nispeten düşük sayılabilecek bütçesinin yönetmene belli bir serbesti bahşettiği de ilk 25 dakikasından anlaşılabilen. Yapımcı kadrosundaki Sam Raimi ismi de cabası...

Yine de hakkını yemeyelim; yıl boyu gösterime sokulan onca gudubet korku filminin yanında “Şeytan Tohumu” için kainat güzeli yakıştırmaları bile yapılabilir. Elbette gayet iyimser bir gününüzde olduğunuzu ve biraz da kafanız bulutlu gezdiğinizizi varsayarak. Öte yandan Bornedal’ın özellikle filmin ilk bölümünde akıllarda yer edecek birkaç sahne kotardığını da belirtelim; gırtlaktan yukarı tırmanmaya çalışan leş gibi iki parmak, melun kutunun Emily’yi ilk defa etkisi altına aldığı bahçe satışı ve belli aralıklarla karşımıza gelen kuşbakışı görünümünün yaydığı tekinsizlik hissi bizim ilk aklımıza gelenler...

Emily rolündeki Natasha Calis ileriye dönük ümit verici bir performans çıkarıyor.

“Devam edecek” minvalinde finallerden artık size de gına gelmeye başlamadı mı?

ORJİNAL ADI The Possession

YÖNETMEN Ole Bornedal

OYUNCULAR Jeffrey Dean Morgan,

Kyra Sedgwick, Natasha Calis,

Madison Davenport, Matisyahu

YAPIM 2012 ABD-Kanada

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM Pinema

(r Film, Mars Entertainment)

“ŞEYTAN TOHUMU” İÇİN DİLE GELEBİLECEK EN KRİTİK SÖZCÜK ‘ATMOSFER’. OLE BORNEDAL, İLK 25 DAKİKALIK BÖLÜMDE MERAK UNSURUNU KÖRÜKLEYEN BİR ANLATIYA ULAŞIYOR.

BÜYÜKLER 2

ORİJİNAL ADI Grown Ups 2

YÖNETMEN Dennis Dugan

UYUNCULAR Adam Sandler,

Kevin James, Chris Rock,

David Spade, Salma Hayek

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**ADAM SANDLER'LI
BU FİLME GİTMEYİ
DÜŞÜNÜYORSANIZ
TEK BİR AMACINIZ VAR
DEMEKTİR: GÜLMEK!**

YÖNETMEN DUGAN VE SANDLER, ALTISI SON YEDİ YILDA OLMAK ÜZERE, 8. KEZ BİRLİKTE ÇALIŞARAK KOMEDİ ANLAVIŞ VE stillerinde ne denli uyumlu olduklarını gösterip bir rekora imza attılar. "Büyükler 2"de de bir hikaye anlatmak sıkıntısı içine girmemişler zaten.

Hollywood'da para kazandıktan sonra büyüdüğü kasabaya dönen Lenny'nin (Sandler) yakın arkadaşları ve onların ilginç aileleriyle yaz başlangıcında giriştiği çılgınlıklar, her sahneyi, başlı başına dinamiği olan bir tür skece dönüştürmüş. Mesela, bu hınzır koca çocukların içlerindeki en minyonu bir tekerleğin içine sıkıştırıp trafiğe saldıkları sahne, "Jackass"den ödünç alınmış gibi duruyor.

Film adı üzerinde, büyükleri ve anılarını / geleceğe bakışlarını, bir Amerikan kasabasının sınırları içinde, günlük hayatın abartılı, yer yer kaba komiklikleri üzerinden aktarıyor. Bazı sahnelerin yerini değiştirin, pek sorun teşkil etmez. Genel bir bakışla ise, aslında bu küçük yerleşim biriminde yaşayanların, tüm bir

Amerikan halkının rengarenkliğini temsil ettiğini görüyorsunuz: Her çeşit insanın karışıp kaynaştığı, tuhaf, sevimli, çılgın, şımarık, sevecen, kaba, aptal, gururlu... Teması 80'ler olan partide gördüğünüz gibi çoğulcu bir yapı. İşte tam da bu nedenle güya partiyi basan, üniversite öğrencisi, kibirli genç beyaz erkek grubu (bu grupla iyice dalga geçmek için, lideri, Kızılderili kökleri de olan Taylor Lautner'e oynatmışlar), bu renkliliğin içinde fena hırpalanıyor.

Hollywood'un bu tür masum filmlerde bile şuuraltımız için ABD imaj çalışması hazırladığı paranoyasından kurtulamadığımızdan, ister istemez, "Büyükler 2"nin yorumunda da bu noktaya ulaşmış bulunuyoruz. Ama bu kez sevdik: Tüm farklılıkların bir arada yaşamasının güzelliği söz konusu çünkü!

Bir zamanlar Yıldı'nun çok kullandığı zamir olan "Ne!", burada uzatılmış bir "What?!" olarak fena güldürüyor.

Bazı sahneler daha az mide bulandırıcı olabiliirdi.

BÜYÜKLER 2

GEÇMİŞİN SIRLARI

ŞEYTAN TOHUMU

UÇAKLAR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BU AŞK FAZLA SÜRMEZ							
BÜYÜKLER 2					★★		
GEÇMİŞİN SIRLARI		★★★★			★★★★	★★★★	
ŞEYTAN TOHUMU	★★			★★	★★		
UÇAKLAR		★★		★★		★★	
AİLEM İÇİN					★★★★		
ATEŞLİ AYNASIZLAR				★★	★★		★★★★
DaBBE: CİN ÇARPMASI					★		
ELYSIUM: YENİ CENNET		★★★★		★★	★★★★	★★★★★	★★★★
EVDEKİ YABANCILAR			★	★★	★★	★★	
GÖSTER GÜNÜ 2				★★	★★	★★★★	
HAYALLERİN ÖTESİNDE			★★★★		★★		★★★★
JOBS	★★	★★		★	★★★★	★★	★★★★
JURASSIC PARK	★★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★★	★★★★★
KIRLI OYUN		★★		★	★		
KUTSAL MOTORLAR	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
PERCY JACKSON: CANAVARLAR DENİZİ		★★					
RED 2		★★		★★	★★	★★★★	
ŞİRİNLER 2	★★	★★★★		★★	★★	★★	
TEPE'NİN UŞAKLARI					★		
ZAMAN YOLCULARI					★★★★		
ZORLU İKİLİ	★★★★	★★★★			★★★★		★★★★
DEV AVCISI JACK	★★	★★★★		★★★★	★★	★	
ROMA'YA SEVGİLERLE		★★★★	★★★★	★★★★	★★	★★	★★★★
SEFİLLER	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★

HALDUN DORMEN'İN ANILARI VE SİNEMADAKİ 'BAŞARISIZLIK' ÖYKÜSÜ

“O yıl Antalya’da ‘yılın en başarılı filmi’ olarak **Altın Portakal**’ı alması ve bunun dışında yedi ödül daha kazanması bile **‘Bozuk Düzen**’i işletmecilerin elinde işe yarar hale getirmedi ve dört yüz bin liraya çıkan film, yüz bin lirayı zar zor toplayabildi.”

TİYATROMUZA 60 YILDIR ÇOK BÜYÜK HİZMETLER VEREN, YAŞAYAN ABİDELERDEN HALDUN DORMEN, TÜRK SINEMASINDA DA ÖNEMLİ İZLER BIRAKMIŞ BİR İSİM. BİR ZAMANLAR TRT EKРАНLARINDAKİ programında tanıttığı filmlerle sinema kültürüne ciddi katkılarda bulunan usta sanatçı, genç kuşaklar tarafından pek bilinmez ama yönetmen olarak imza attığı iki filmle de özellikle Altın Portakal tarihinin parlak sayfalarında yer almaktadır. 1966’da çektiği “Bozuk Düzen”, Altın Portakal’ın üçüncü yılında ‘en iyi film’ seçilir ve ‘en iyi senaryo’ ödülü alırken, ikinci filmi “Güzel Bir Gün İçin” de bir yıl sonraki Altın Portakal’da ‘en iyi komedi’ ödülüne uzanır. Fakat ne yazık ki Dormen’in sinema yönetmenliği serüveni bu iki filmle noktalanır. Sonraki yıllarda yardımcı oyuncu olarak 10 kadar filmle beyazperdede görünse de, aldıkları ödüllere rağmen “Bozuk Düzen” ve “Güzel Bir Gün İçin”de yaşadığı ciddi para kaybı, Dormen’in sinemadan uzak durmasına yol açar. Hatta bugünlere kadar söylenegelen, şakayla karışık “Aman filmim festivallerde ödül falan almasın!” lafının, Dormen’in bu olumsuz deneyiminden kaynaklandığı da iddia edilir.

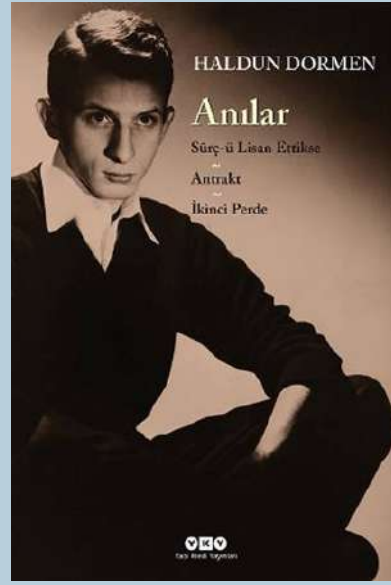
Yapı Kredi Yayınları, birkaç ay önce Haldun Dormen’in “Anılar”ını bir araya getirdi. Toplam 700 sayfalık, fotoğraflı, büyük boy bir kitap... “Anılar”, üç bölümden, daha doğrusu üç ayrı kitaptan oluşuyor. İlk basımı 30 yıl önce yapılan “Sürç-ü Lisan Ettikse”, Dormen Tiyatrosu’nun öyküsünü, kapanış gecesine kadar içeriyor. İkinci kitap “Anrakt” ise sanatçının televizyon çalışmalarını, Avrupa turnelerini, Egemen Bostancı dönemini ve ‘tiyatrosuz kaldığı’ yılları içeriyor. 2002’de kaleme alınan son bölüm “İkinci Perde”de de Dormen Tiyatrosu’nun ikinci dönemiyle birlikte

Dormen’in yaşamından ilginç kesitler aktarıyor.

Genel olarak sanat ve tiyatro, özel olarak da sinema tarihimize ilgilenenlerin mutlaka ellerinin altında bulunması gereken “Anılar”ın 249. sayfasındaki “Sinema Serüvenim” başlıklı bölümde, Güner Sümer’in Kadıköy Tiyatrosu’nda sahneye koyduğu “Bozuk Düzen”i filme çekmeye nasıl karar verdiğini, çekimleri ve sonrasını anlatıyor Dormen: “Bozuk Düzen, Saray Sineması’ndan sonra bir daha gösterilmedi desem yeridir. İşletmeciliğini üzerine alan Birsal Film Şirketi yapıtımı kötü bir işletmecilikle yok etti. O yıl Antalya’da ‘yılın en başarılı filmi’ olarak Altın Portakal’ı alması ve bunun dışında yedi ödül daha kazanması bile ‘Bozuk Düzen’i işletmecilerin elinde işe yarar hale getirmedi ve dört yüz bin liraya çıkan film, yüz bin lirayı zar zor toplayabildi. (...) Hepimiz için korkunç sıkıntılı bir dönem başladı.”

Ekrem Bora, Müşfik Kenter, Salih Güney, Belgin Doruk gibi oyuncuların yer aldığı, annelerinin ölümünden sonra dört yetişkin kardeşin birbirlerinden koparak farklı yerlere savrulmalarını anlatan “Bozuk Düzen”, festival başarılarının öncesinde dönemin etkili eleştirmeni Tuncan Okan’ın hışmına uğramıştır. 6 Ocak 1966 tarihli Milliyet’te şöyle yazmış Okan:

“Filmin temel sakatlığı hikayeden

geliyor. Senaryo iyi bir konuya dayanmakla birlikte dramatik yapı ve gerilim açısından zayıf. Annelerinin hastalığı yüzünden kendi başlarına kalan dört kardeşin serüveni. (...) Senaryonun kahramanları sanki yaşamıyor, duymuyor, yalnızca kurulu oyuncular gibi hareket ediyorlar. Davranışlarının nedeni aslında Türk sinemasının kalıplaşmış dramatik unsurlarına dayanıyor. Bu duygusuzluk ve mekanik durum biraz da

mizansenin niteliğinden gelmiş.

Dormen’in anlatımı tutuk, oyun yönetimi yetersiz.”

“Bozuk Düzen” için Venedik Film Festivali’ne başvuran, kabul edilmeyince de büyük hayal kırıklığına uğrayan Dormen, asıl şoku filmi Türkiye’de gösterime sokamayınca yaşar, Altın Portakal’da aldığı ödül de maddi açıdan işe yaramaz: “Böylece çok iyi niyetle başlamış, uygar bir çalışma düzeni getirmiş ve ortaya eli yüzü düzgün, her zaman oynayabilecek iki yapıt çıkarmış olmama rağmen, sinema serüvenimin orada bitmesi zorunlu hale gelmişti. Yeşilçam’a hiç girmeden, geldiğim gibi hızla uzaklaştım ve Haldun Dormen’in başarılı/başarısız film serüveni olumsuz bir şekilde noktalandı.”

Gerçekten de başarı ile başarısızlığın el ele gittiği ilginç öykülerle doludur sanat ve sinema tarihimiz...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

REBECCA

Kariyeri boyunca hiç Oscar almamış olan **Hitchcock'un**, yapımcı Selznick'e en iyi film kategorisinde heykelcik kazandırdığı; iki önemli oyuncunun **Laurence Olivier ile Joan Fontaine'in** başrolleri paylaştıkları **1940 yapımı "Rebecca"**, kuşkusuz ustanın en büyük yapıtlarından. Gerçek anlamda **hiçbir korku-gerilim sahnesi içermemekle** birlikte alttan alta seyirciye iletilen korkutuculuk, filmin en önemli ögesi.

COK UZUN YILLAR BOYUNCA ALFRED HITCHCOCK'U TİPİK VE KLASİK ANLAMDA 'KORKU FİLMİ YÖNETMENİ' SANMAMIN NEDENİ, ÇOCUKLUK YAŞLARIMDA "REBECCA"YI SEYRETMEMDİR. FİLMİ, TABİİ Kİ O ZAMANLAR HITCHCOCK'TAN FALAN BİHABER VAZİYETTE İZLERKEN DE, SONRASINDA AKLIMA HER GELİŞİNDE DE, ÜRKÜNTÜ, TEKİNSİZLİK VE KORKU KARIŞIMI BİR DUYGUYLA KUŞATILDIĞIMI ÇOK NET anımsıyorum. Aradan yıllar geçtikten sonra sinema yazarı olarak karşısına tekrar oturduğumda, Hitchcock filmografisini en fazla bir iki eksikle boydan boya katetmiştim ve bu kez 'korkmamakla' birlikte söz ettiğim o harika duyguyu bir kez daha yakaladım, 'korku-gerilim' öğelerinin çok ötesinde de "Rebecca"nın dört dörtlük bir film olduğunu fark ettim. Gerçek anlamda hiçbir korku-gerilim sahnesi içermemekle birlikte "Rebecca"nın alttan alta seyirciye ilettiği o korkutuculuk, tamamen 'masalsılığı'ndan kaynaklanıyordu. Daha jenerikten itibaren üstümüze gelen karanlık bulutlar, dolunay ve ağaçlar, ıssız bir bölgede geniş topraklar üzerindeki ürkütücü malikâne, kilitli ve yasak odalar, tavan arasındaki o odalardan birinde olabileceği düşünülen ölmüş ya da delirmiş bir kadın, mum ışıkları, kayalıklar vb. Hitchcock tarafından 'karanlık bir masal' anlatılır gibi zerk ediliyordu damarlarımıza. Dolayısıyla, zaten sevmediğim,

sıkıldığım, kötü bulduğum tek bir Alfred Hitchcock filmi yoktur ama "Rebecca"nın gönlümdeki, kişisel seyir tarihimdeki yeri bambaşkadır, 'aşktan da üstün'dür.

İngiliz yazar Daphne du Maurier'nin (1907-1989) romanından, Hitchcock'un övünçle söz ettiği üzere 'neredeyse bire bir' uyarlanan "Rebecca" (1940), üstadın "Kanlı Meyhane" (Jamaica Inn, 1939) ile kapattığı İngiltere döneminden sonra ABD'de çektiği ilk filmidir ama ilginç biçimde koyu bir İngiliz damgası da taşımaktadır. Yazar ve yönetmenin yanı sıra başrol oyuncularını Laurence Olivier ve Joan Fontaine ile önemli rollerdeki Judith Anderson, George Sanders ve Reginald Denny de İngiliz'dir ve ünlü yapımcı David O. Selznick'in tam da "Rüzgar Gibi Geçti"nin (Gone With The Wind) hemen ardından bu rizikoyu nasıl göze aldığı hiçbir zaman anlaşılamamıştır.

Öyküye geçelim... Genç bir kız, iyi kalpli ama kendini beğenmiş zengin Amerikalı Bayan Van Hopper'ın refakatçisi olarak Monte Carlo'ya gelir. Yaşlı kadının çevresindekilerden, bir başka zengin Maxim de Winter'la tanışması her şeyin başlangıcı olacaktır. Bir süre önce eşini kaybetmiş olan etkileyici Maxim de Winter, önceleri kıza biraz nezaketsiz davranmasına karşın kısa

süre sonra evlenme teklifinde bulunur, kız da teklifi kabul eder. Adamın atalarından kalma evine, Cornwall'daki kasvetli Manderley malikânesine gittiklerinde, sert ve korkutucu görünümlü kahya Bayan Danvers, kızı evin hanımı olarak kabul etmeyeceğinin işaretlerini vermeye başlar. Çirkin, kıskanç ve saplantılı bir kadın olan Bayan Danvers, önceki güzel hanımı Rebecca'nın tüm evi saran ruhunun yansıması gibidir. Genç kız, koca evde Rebecca'nın gölgesi altında yaşamaya mahkûm edilmiştir adeta. Başlayan karmaşık bir polisiye soruşturma, Manderley'in önceki hanımefendisi hakkındaki korkunç sırrın aydınlatılması yolunda atılan ilk adım olacaktır.

Film boyunca bir adı olmayan, yalnızca 'Bayan de Winter' olarak tanıdığımız genç kızı canlandıran Joan Fontaine'in kariyerinin en başarılı performansı ile tam bir oyunculuk gösterisine çıktığı, Hitchcock açısından da mükemmel bir yönetmenlik gösterisi olarak nitelendirilebilecek "Rebecca" tümüyle 'geri dönüş' olarak anlatılır perdede. Hitchcock'un motivasyonu ve öykünün karanlık yanlarını güçlendiren dokunuşlarına kaynaklık eden özgüveni dikkat çekicidir. Ürpertici bir kasvetle beslenen tedirgin edici dinginlik, sonlarda

karşılaşacağımız trajedinin çevresini adım adım sarar. Öyle ki romana ve filme adını veren, Manderley'in her köşesine sinen kadını, yani Rebecca'yı film boyunca hiç görmez ama sürekli yoğun biçimde hissederiz. Genç kız, "Siyah saten giysiler içinde, boynunda bir dizi inci taşıyan otuz altı yaşında bir kadın olmak istiyorum" derken, Rebecca tüm sinema tarihinin en güçlü 'ölü kadını' olarak, kah bir mendilin üstüne işlenmiş 'R' harfi olarak, kah adı her geçtiğinde kocasının suskunluğa gömülmesiyle adeta 'her şey' olmuştur.

Kariyeri boyunca hiç Oscar almamış olan Hitchcock'un, yapımcı Selznick'e en iyi film kategorisinde heykeltik kazandırdığı; düşünceli, romantik ve gizemli Maxim de Winter rolündeki Laurence Olivier'nin ve film boyunca yürürken, hareket ederken değil, hep aniden kadrāja girdiği anlarda görüp irkildiğimiz Bayan Danvers rolündeki Judith Anderson'ın da mükemmel oyunculuk çıkardığı; üzerinde ayrıca durulması gereken 'film içinde film' boyutu da barındıran ve tüm gam kasavetine rağmen işi mutlu sona bağlayan "Rebecca", üstadımızın en uzun filmlerinden biri olmakla birlikte 'hiç bitmesin' dediklerimizdendir.

LOCARNO'DA FESTİVAL

66. KEZ AÇILDI!

66°

Festival del film

Locarno

7-17 | 8 | 2013

Festivalde Altın Leopar'ı Albert Serra'nın yönettiği **“Ölümümün Hikayesi” (Historia De La Meva Mort)** adlı film kazandı. Özellikle şehrin ortasına kurulan ve her gece dolan **sekiz bin kişilik açık hava sinemasıyla** festival kendi halinde bir festival olmaktan çıkıp sokaklara taşan bir sinema şenliğine dönüştü.

SVİÇRE'NİN TICINO BÖLGESİ UFACIK ŞEHİRLERİN YAN YANA DİZİLDİĞİ VE İTALYANCA KONUŞULAN BİR BÖLGE. TICINO'NUN UFACIK ŞEHİRLERİNDEN BİRİ OLAN LOCARNO TAM 66 YILDIR DÜNYANIN EN ESKİ FİLM FESTİVALLERİNDEN BİRİNE EV SAHİPLİĞİ

yapıyor. Özellikle şehrin ortasına kurulan ve her gece dolan sekiz bin kişilik açık hava sinemasıyla birlikte ise festival kendi halinde bir festival olmaktan çıkıp sokaklara taşan bir sinema şenliğine dönüşüyor. Yılmaz Güney'in “Sürü” filminin de gösterildiği bu açık hava sineması her yönetmenin bir gün filmini o muazzam perdede görmek isteyeceği türden bir deneyim.

Locarno Film Festivali'ni genel olarak diğer büyük film festivallerinden ayıran en önemli özelliği, daha kendi halinde bir festival olması. Tam da bu sebeple oluşturulan program seyircisine doygun bir film festivali yaşatmayı umuyor. Görkemli oyuncuların üzerinde yürüdüğü bir kırmızı halı yok ama hem sinema tarihinin tozlu sayfalarından çıkıp gelen, hem de uzun zamandır merakla beklenen filmleri bir arada bulma şansı var.

Festivalin her yıl olduğu gibi sadece yeni filmlere değil eski filmlere de saygı da kusur etmediğini gördük. Faye Dunaway'ın de özel bir ödül aldığı festivalde Dunaway'ın de rol aldığı 1968 tarihli “Kibar Soyguncu” (The Thomas Crown Affair) da gösterildi.

Locarno'nun bu yıl özel olarak yer açtığı isim ise Hollywood'un efsane yönetmeni George Cukor'du. Cukor'un 1964 yılında Oscar kazandığı “Benim Tatlı Meleğim”den (My Fair Lady), 1976 tarihli “Mavi Kuş”a (The Blue Bird) kadar tamamlanabilmiş tüm filmleri on bir gün süren festivalde yerini buldu. Neredeyse her Cukor gösteriminin

kalabalık olduğunu düşünürsek, eski Hollywood filmlerinin her daim festivallerde dikkat çektiğini de söyleyebiliriz. Özellikle ufak bir yokuş arasında kalan Ex-Rexx sineması Cukor filmleri için tercih edilmişti. Böyle gizemli, eski bir sinemada Cukor'un siyah-beyaz filmlerini izlemenin çok keyifli olduğunu da not düşmekte fayda var. Festival genellikle gösterdiği eski filmleri Ex-Rexx sinemasına almayı tercih ediyor. Böyle bir atmosferde yeniden Emek Sineması'nı düşünüyor insan. İstanbul Film Festivali'nde retrospektiflerin, klasiklerin gösterildiği bir sinema olsaydı Emek, ne güzel olurdu!

CUKOR RETROSPEKTİFİ KAPSAMINDA YÖNETMENİN FİLMLERİNDE YER ALMIŞ OLAN ÜNLÜ OYUNCULAR JACQUELINE BISSET VE ANNA KARİNA'YA DA ÖZEL BİR ÖDÜL VERİLDİ. FİLMLER SADECE GÖSTERİLMEKLE KALMADI BAZI

filmlerin öncesinde yönetmenler, eleştirmenler ve oyuncuların Cukor sinemasını kısa bir biçimde değerlendirdiği ufak sohbetler gerçekleşti. Ayrıca Cukor'u kapsamlı bir şekilde inceleyen ve hem İngilizce hem de Fransızca olarak basılan George Cukor kitabı da festivalin sürprizlerinden biriydi.

Bu yılın en önemli seçkilerinden biri de ünlü yönetmen Werner Herzog filmleriydi. “Kaspar Hauser Bilmecesi” (Jeder Für Sich Und Gott Gegen Alle), “Vampir Nosferatu” (Nosferatu: Phantom Der Nacht), “Fitzcarraldo” gibi ilk dönem filmlerinin yanında, 2009 tarihli “Benim Güzel Oğlum, Ne Yaptın Sen” (My Son, My Son, What Have Ye Done) de programda gösterilen filmler arasındaydı. Festival esnasında bir de

Masterclass düzenleyen Herzog basın ve davetlilerle de buluştu. Werner Herzog'a kapanış gecesinde festivalin daha önce Jean-Luc Godard, Ken Loach ve Leos Carax gibi yönetmenlere sunduğu bir onur ödülü de verildi.

Locarno'da yarışanlar arasında Corneliu Porumboiu, Daniel-Diego Vega Vidal, Tso chi Chang gibi yönetmenlerin filmleri öne çıkıyordu. Değişik ülkelerden farklı filmlerin yarıştığı festivalde Altın Leopar'ı Albert Serra'nın yönettiği “Ölümümün Hikayesi” (Historia De La Meva Mort) adlı film kazandı. Sinema tarihinden kopup gelen Kazanova ile Drakula karakterleri üzerinden ilginç bir anlatıma sahip olan film, bildiğimiz kalıpların dışında, nevi şahsına münhasır türden diyebileceğimiz farklı bir film.

En iyi yönetmen ödülü ise aynı kadına âşık olan üç erkeğin anlatıldığı “Our Sunhi” (U Ri Sunhi) filmiyle Güney Koreli yönetmen Hong Sang-soo'nun oldu. FIPRESCI ödülü ise kendi hayat öyküsünden yola çıkarak Joaquim Pinto'nun yazıp yönettiği “What Now? Remind Me” filmine gitti. Kendisi de AIDS hastalığına yakalanmış olan ve hikâyesini de bu noktadan yola çıkarak, deneyimleri üzerinden anlatan film, hayat ile ölüm karşısında insanın nasıl çıplak olduğunu gerçekçi bir biçimde ve yormadan anlatıyor.

Yarışma dışı gösterilenler arasında da kendi halinde olduğu kadar, akılda kalan filmler vardı. Valentin Hotea'nın yönettiği Romen filmi “Roxanne” çok uzun zaman sonra eski bir aşkıdan çocuğu olduğunu öğrenen adamın aslında klişe gibi görünebilecek hikâyesini ufak detaylarla

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Sekiz bin kişilik şehir meydanında yapılan film gösterimleri büyük bir ilgiyle takip edildi...

İşte festivali sokaklara taşıyan, film gösterimlerinin de yapıldığı büyük meydan....

Ünlü yönetmen Werner Herzog'un filmleri gösterildi ve Herzog'un 'master class'ı da ilgiyle takip edildi...

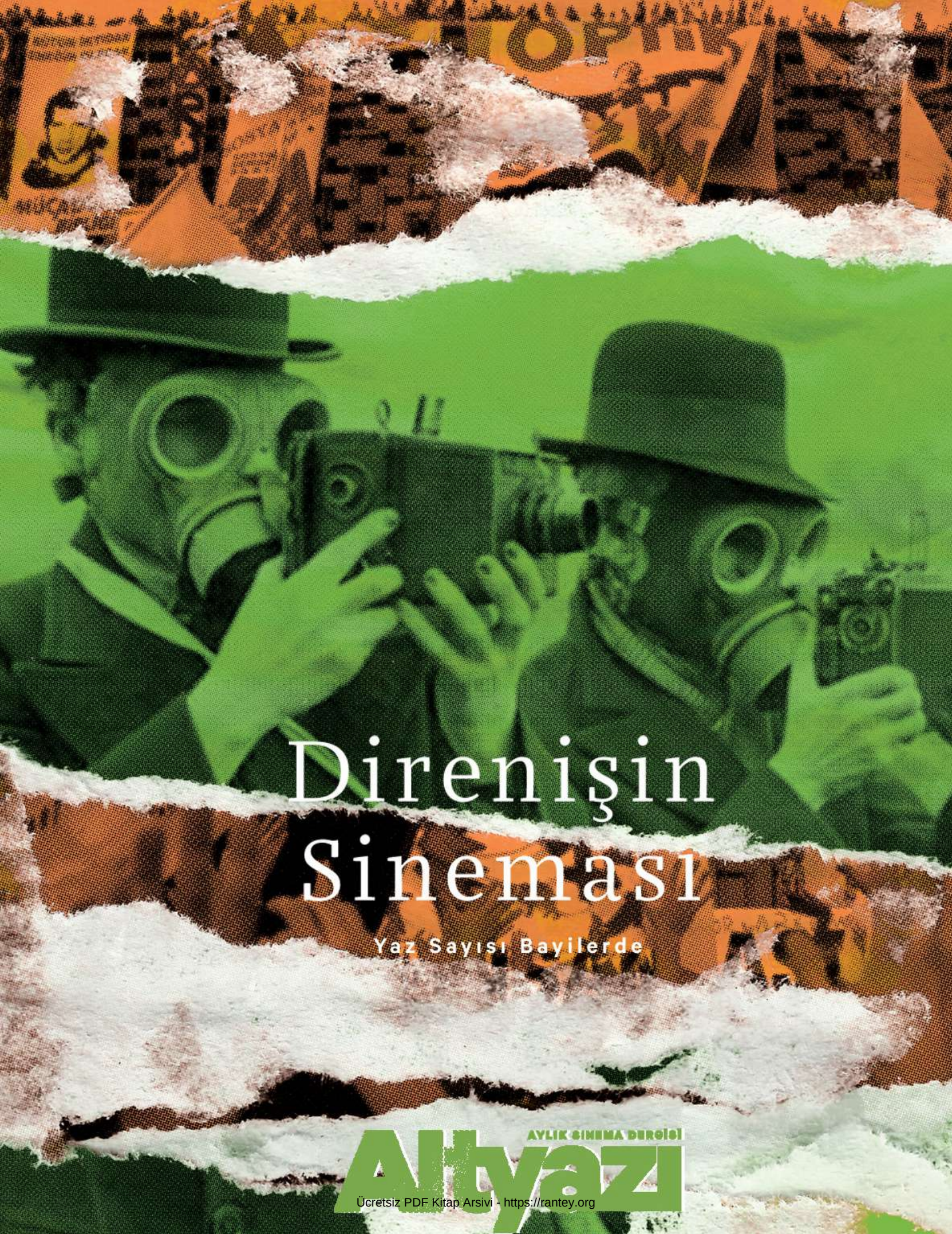
sürüklenebilir kılan, ilginç bir film. Diğer yandan uluslararası prömiyerini Locarno'da yapan, Sandra Nettelbeck'in yönettiği ve başrolünde Michael Caine'i izlediğimiz "Mr. Morgan's Last Love" da hayatının son deminde hayat arkadaşını kaybetmenin boşluğunu arkadaşlık ettiği bir kadında arayan, aksi ve yaşlı bir adamın hikâyesini kendine özgü, sade bir dille anlatıyordu.

LOCARNO FİLM FESTİVALİ'NİN EN ÖNEMLİ ÖZELLİĞİ İLK FİLMLERİNİ ÇEKEN YÖNETMENLERE KAPILARINI AÇIYOR OLMASI VE DESTEKLEMESİ. BU ANLAMDA ÖZELLİKLE GENÇ YÖNETMENLERİN İÇERİSİNDE YER ALMAK İSTEDİĞİ BİR

festival olarak öne çıkıyor. Tam da bu sebeple oluşturulan 'Open Doors' bölümü bu yıl seçisini Gürcistan, Azerbaycan ve Ermenistan filmleri üzerinden kurdu. Daha önce çeşitli festivallerde de gösterilen ve ilk film olma özelliğini taşıyan yapımlar 'Open Doors' kapsamında hem festivalde gösteriliyor hem de seçilen projelerden bazıları maddi anlamda da destekleniyor. Bu yıl festivalin Türkiye'den konluğu da yine 'Open Doors' kapsamında gösterilen ve Lusin Dink'in yönettiği "Saroyan Ülkesi" idi. İstanbul Film Festivali'nde Ulusal Yarışma bölümünde yarışan, Erivan'da düzenlenen Altın Kayısı Film Festivali'nde ise Gümüş Kayısı ödülüne uzanan "Saroyan Ülkesi", yazar William Saroyan'ın atalarının şehri Bitlis'e yaptığı yolculuğun izlerini sembolik bir biçimde sürüyor. 'Ev' neresi sorunsalından yola çıkan filmde, içsel sürgünlükle fiziksel sürgünlük arasındaki ince çizgi belirsizleşiyor.

Festivalin Türk filmi geçmişi de çok uzak değil. Atilla Tokatlı'nın "Denize İnen Sokak" filmiyle 1960 yılında 'Şeref Diploması' aldığı festivalde, daha sonra Yılmaz Güney'in senaryosunu yazdığı, Zeki Ökten'in yönettiği "Sürü filmi" de Altın Leopar'a uzanmıştı. Yine Fatih Akın'ın "Kısa Ve Acısız" filmiyle birlikte Zeki Demirkubuz'un "Üçüncü Sayfa", Tayfun Pirselimoglu'nun "Saç" ve Özcan Alper'in "Sonbahar"ı da yolu Locarno'dan yolu geçti.

Festival tarihlerine bakarsak Cannes'la Venedik gibi iki büyük film festivalinin arasında kalması, Locarno için talihsiz gibi görünebilir ama Locarno'nun yıllanmış tarihi dışında kendini sürekli yenileyen bir festival olması, tüm şehri kapsayan bir etkinlik haline gelmesi ve her yıl ağırladığı ünlü oyuncu ve yönetmenlerle birlikte, daha uzun süre Altın Leopar'ın peşinden gideceği benziyor.

Direnişin Sineması

Yaz Sayısı Bayilerde

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altıyazı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TATLI FİLM

Sinema tarihinin **en ‘arıza’, en ‘acayip’,** ‘nevi şahsına münhasır’ filmlerinden biri “Tatlı Film” (**Sweet Movie**). Sırp sinemacı **Dusan Makavejev** imzalı, 1974 tarihli kara komedi, izlenip nadasa bırakılması gereken, zamansız, sembolik, gerçeküstü, **provokatif, edepsiz, absürt,** politik, zeki, cesur, özgür, genel **ahlak kurallarına göre ‘sakıncalı’,** son derece ‘kitsch’ bir yapım.

ÖNCE BU FAZLASIYLA GARİP FİLMİ İMZA ATAN, RADİKAL FİMLERİN KAHRAMAN İSMİNE DEĞİNMEK GEREK! BİR ZAMANLARIN ‘YUGOSLAVYA’SINDA, BELGRAD’DA DÜNYAYA GELEN 1932 DOĞUMLU DUSAN MAKAVEJEV, ÜLKESİNİN VE 70’Lİ YILLARIN SES GETİREN SİNEMACILARINDAN BİRİ OLARAK GEÇMİŞTİR SİNEMA TARİHİNE. BERLİN VE CANNES gibi prestijli film festivallerinin önemli simalarından olan Sırp sinemacı, 1965 tarihli ilk uzun metrajı “İnsan Kuş Değildir” (Covek Nije Tica) ile özgün üslubunu ve ironi içeren politik yaklaşımını ortaya koyarak, bambaşka bir biçim ve dille merhaba der beyazperdeye.

1968 tarihli belgeseli “Korumasız Masumiyet” (Nevinost Bez Zastite) ile Berlin’den ödüllere ayrılır. 1971’de, birçok eleştirmen ve izleyici tarafından en iyi filmi olarak gösterilen; “W.R.: Organizmanın Sırları” (W.R. - Misterije Organizma) ile büyük ses getirir. Başta, ülkesi Yugoslavya olmak üzere, birçok ülkede sansüre uğrar film. Çok sert, acımasız, ‘hastalıklı’ ve provokatif bulunur! Sosyalist toplumun tabularına cesur biçimde yaklaşp, cinselliği ameliyat masasına yatırır Makavejev. Cinselliğin bastırılmasında rol oynayan her türlü rejimi ve ideolojik aygıtı topa tutan film, Berlin ve Chicago film festivallerinden ödüllere döner.

Geniş izleyici kitlesinden ilgi görmesine karşın, siyasi yönetimin hoşuna gitmeyen filminden sonra ülkesinde çalışması engellenir. ABD’ye

ve Kanada’ya giderek sinema dersleri verir avangart sinemacı. Alışılmış dramatik anlatımın yerine, şaşırtıcı ve çarpıcı görüntülerin art arda geldiği özgür bir tarzı savunur. 1974’te çektiği “Tatlı Film”in (Sweet Movie) ardından, 1981’de; sıradan bir ev kadını özelinde, yine tabulara saldırdığı ve birçok evrensel meseleye aynı anda değindiği, Cannes’de Altın Palmiye adayı olan “Karadağ” (Montenegro) çıkagelir. 1985 yapımı “Coca Cola Kid” (The Coca-Cola Kid), kendisini ikinci kez Altın Palmiye adayı yaparken, yedinci sanat tutkunları için Makavejev’in imzası ve yeri belirlenmiştir artık!

Gelelim “Tatlı Film”e... Son derece karanlık, sapkın, muhalif ve şiddet dolu olarak nitelenir 1974 tarihli, Kanada-Fransa-Batı Almanya ortak yapımı. Ülkesi dışında çektiği, belki de kariyerinin en acayip ve arıza filmidir kuşkusuz! Herkese ve her mideye göre olmadığı kesindir! Belirli bir öyküden söz etmek neredeyse imkansızdır. Birbirinden bağımsız bölümlerden oluşur kapkara yapım. İçerdiği mizah, bir anda koyu bir karanlığın, hüznün ve tarifsiz bir acının koynuna sokulur. Abartılmış ve üstüne gidilmiş bir cinsellik eşlik eder sonra meseleye. Tabu olarak görülen her şey bir bir yıkılmaya başlar. Tuhaf, rahatsız edici ve kıskırtıcıdır oluşlar. Kabul gören toplumsal ahlak kurallarının dışında gelişir hemen her şey.

Son tahlilde söylenecek tek şey, son derece 'doğru', gerçekçi ve insanca olduğudur meselenin. Çocuk istismarına gönderme yapan anlardan tutun, sadist, mazoşist ve psikopat olarak nitelenebilecek sahneler içerir öykü. Fakat günümüzün geçer akçe korku filmlerinden, 'gore' yapımlarından farkı vardır izlenenlerin. Tarihi ve siyasi bir eleştiridir karşınızda duran.

İnsanlık adına kurulmuş bir mahkemedir adeta. Konu bütünlüğünden söz edemiyoruz demiştik ama yönetmenin, meselesine son derece vakıf oluşu çeker dikkatimizi. Kapitalizm, faşizm, komünizm, bohem sanat başta olmak üzere hemen her olguya söyleyeceği bir şey vardır.

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar iğrençleştik." der Makavejev ve ekler: "İzlediklerinizin hiçbiri, sizin dünyayı kirlettiğiniz, yok ettiğiniz o şeylerden; ırkçılık, despotluk, tahammülsüzlük, faşizm, sevgisizlik ve duygusuzluktan iğrenç olamaz!" Bütün kavgalar adına yok edilen insana yakılmış bir ağıttır sarsıcı yapım! Kızgınlığıyla çok ileri gittiği söylenen Makavejev'in 'sabit, tanımlanmış, kurulmuş, dogmatik, ebedi olan her şeye karşı duran' bir gerilla operasyonu olarak tanımladığı sinemasının yapı taşlarından biridir film. Bazıları için gerçekten çok ileri gidilmiştir! Ama dışardaki dünya, gerçek hayat, çok daha acımasız,

sert ve kötüdür işin aslı!

Cinsel devrim içermeyen bir devrim, ne ölçüde gerçektir? Kapitalizm, cinselliğin metalaşması ve tüketim kültürü, payına düşen eleştiriyi fazlasıyla alır. Haz politikalarının günümüzde geldiği noktayı, daha o zamandan görmüştür Sırp sinemacı. Manos Hatzidakis imzalı müzik, Pierre Lhomme'un kamerasıyla bir sinema coşkusunu müjdeler.

Aynı şekilde müthiş sanat yönetimi de! "Seks, optimistik bir trajedidir." der film ama 1940'da Sovyet ordusunun on dört binden fazla Leh mahkûmu korkunç şekilde öldürdüğü 'Katyn Ormanı Katliamı'nı unutmaz.

1943'te Nazi subayların cesetleri mezardan çıkarmasının yer aldığı arşiv görüntüleriyle başka türlü bir faşizmin altını çizer. Bütün dünya cesetlerle doludur! Resmi belgelerle tescil edilmiş vahşeti ve bu delirtici şiddet karşısında sorumluların sergilediği duyarsızlığı, umarsızlığı kanıtlar yönetmen. Potemkin denizcisi Vakulinchuk'a ve Otto Muehl'in hedonist komününe değinmeyi unutmaz.

Evcil ve iyi çocuk olmayı reddeden sineması, sembolik olduğu kadar, kolajlarla sağlanmış çağrışımlarla yüklüdür. "Yalanlarla devrim yapılmaz!" der yönetmen ve insanlığın gelip sona dayandığı, kapkara bir umutsuzluğun pençesinde, insancıl tespitler yapar.

DEV AVCISI JACK

★
ORJİNAL ADI Jack The Giant Slayer
YÖNETMEN Bryan Singer
OYUNCULAR Nicholas Hoult,
Eleanor Tomlinson, Ewan McGregor,
Stanley Tucci, Bill Nighy
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 109 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Tigon (Warner)

**BRYAN SINGER'IN DİP
NOKTASI... EN HAFİF
DEYİMLE SÖYLERSEK
YÖNETMEN İÇİN İŞ
KAZASI BİR FİLM.**

İNSANIN AKLI ALMIYOR, “OLAĞAN ŞÜPHELİLER” (THE USUAL SUSPECTS) GİBİ BİR FİLM ÇEKEN BİR YÖNETMEN NASIL OLUR DA böylesi bir fiyaskoya imza atabilir... “Dev Avcısı Jack” Bryan Singer’ın kariyerinin dip noktası. Eğer jenerikte yönetmen olarak Singer’ın adını görmeseniz filmi rahatlıkla bir TV prodüksiyonu zannedebilirsiniz. Öyle soluksuz, öyle renksiz, öyle heyecansız, klişelerle dolu bir masal filmi işte “Dev Avcısı Jack”.

Yüzyıllar öncesinde, devlerle insanların mücadelesinin anlatıldığı filmde, macera, aşk, iktidar hırsı gibi temalar işleniyor. Ama en bildik şekilde. Filmin onuncu dakikısından sonra neler olabileceğini kestirebiliyorsunuz. Karakterler yerine tiplerle galerisi çıkıyor karşınıza. İyilerin salt iyi, kötülerin salt kötü olduğu, zamane çocuklarının bile “Bu ne şimdi?” diyebileceği bir film var karşınızda.

Oysa yönetmenlik bir yorum işi değil mi? Ama Singer’ın bir yorumu yok o devlerle insanların mücadelesinde... Masala belli bir perspektiften bakıp da yeni bir yorum getirmiyor Singer. O bildiğimiz sinematik zekasından zerze

bir dokunuş göremiyorsunuz. Hal böyle olunca “Dev Avcısı Jack”, vakti zamanında TRT’de de gösterilen, BBC prodüksiyonu olan, bildik masalları TV formatında yeniden çekmek için hayata geçirilen projesinin bir parçası gibi duruyor. Ki o projenin filmleri bile amaca uygun hizmet etme konusunda başarılıydılar.

Tamam, yönetmenlerin kötü film çekme hakkı vardır. Zaten Singer da “X-Men” serisinden ayrıldığında beri beklentilerin altında filmlerle karşımıza çıkıyor. Ama bir yönetmenin zirve noktası ile dip noktası arasındaki makas çok açıksa tehlike var demektir. Bizi de endişelendiren bu. Lakin biz iyi niyetle bakalım olaya. Singer için bir iş kazası diyelim “Dev Avcısı Jack” için. Ne de olsa “Olağan Şüpheliler” gibi bir kült film var kariyerinde.

Bir gün bir çocuğa evde okuyacak masal kitabı bulamazsanız son çare olarak sizi kurtarabilir.

Kadrodaki oyuncular iyi ama hepsi, adeta ayağının ucuyla oynuyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

SEFİLLER

ORİJİNAL ADI Les Misérables

YÖNETMEN Tom Hooper

OYUNCULAR Hugh Jackman,

Russell Crowe, Anne Hathaway,

Amanda Seyfried, Sacha Baron Cohen,

Helena Bonham Carter

YAPIM/SÜRE 2012 ABD - İngiltere, 158 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

**KLASİK ROMANIN
KUŞKUSUZ EN
İYİ VE EN SAĞLAM
UYARLAMALARINDAN
BİRİ BU FİLM.**

BAŞTAN SÖYLEYİM, BU “SEFİLLER”İN ALIŞILAGELDİK UYARLAMALARINDAN BİRİ DEĞİL. HİÇBİR DİYALOĞA YER vermeden, sadece şarkılarla ilerleyen bir müzikal. Ama aynı zamanda beyazperdede gördüğümüz en sağlam versiyonlardan biri.

1862’de yayımlanan ve yaklaşık 150 yıldır tüm dünyanın bildiği en büyük klasiklerden olan “Sefiller”, onlarca uyarlamadan sonra 1980’lerde müzikal olarak sahneye taşınmıştı. 30 küsur yıldır sahnelerden inmeyen o müzikal, ilk kez sinema diline uyarlanarak çok gösterişli bir yapıt olarak karşımızda. Önceki yıl “Zoraki Kral”la (The King’s Speech) adını Oscar’larda duyuran Tom Hooper, gayet meşakkatli bir işin altından alnının akıyla kalkıyor diyebiliriz.

Açlık yüzünden ekmek çalmak zorunda kalan Jean Valjean’ın hapiste başına bela kesilen polis müfettişi Javert ile bir ömür boyu süren mücadelesini, sefaletten ölen genç kadın Fantine’in kızı Cosette’i evlat edinmesini ve eserin ikinci yarısına damga vuran halk hareketini konu alan, aslında beş ciltlik dev bir yapıt olan “Sefiller”, film haliyle de yaklaşık 2,5

saat içerisinde olabildiğince detaylara girerek başarılı bir sonuca ulaşıyor.

Hugh Jackman, Jean Valjean karakterini seslendirdiği şarkılar aracılığıyla yansıtırken hiçbir anında inandırıcılığını kaybetmezken, aynı etkiyi Javert’de Russell Crowe ve kısa ama asla unutulmayacak Fantine rolünde Anne Hathaway de yaratıyor. Derin bir acı ve keder duygusunun sindiği eserde, gözyaşları perdeden çıkıp adeta içimize akıyor.

Büyük umutlarla ateşlenen Fransız Devrimi’nin ardından açlık ve sefaletin yine ortadan kalkmayışı üzerine, halkın eşitlik ve insanca yaşamak uğruna isyana yöneldiği ve barikatlar eşliğinde ünlü 1832 ayaklanmasını başlattığı dönemi tüm sıcaklığıyla yansıtan film, sanki Gezi Direnişi’ne de selam yolluyor!

İlk yarının çok başarılı, ikinci yarının da ondan aşağı kalır olmaması.

“Serburg Şemsiyeleri” gibi, tamamen şarkılarla ilerlemesi, bazı seyircileri yorabilir.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

ROMA'YA SEVGİLERLE

ORJİNAL ADI To Rome With Love

YÖNETMEN Woody Allen

OYUNCULAR Jesse Eisenberg, Woody Allen, Penélope Cruz, Alec Baldwin, Judy Davis, Ellen Page, Roberto Benigni

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – İtalya –

İspanya, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Mars)

HER WOODY ALLEN
FİLMİ GİBİ YİNE
ÇALAKALEM
YAZILMIŞ GİBİ DURAN
BİR SENARYO...

W OODY ALLEN'İN AVRUPA TURU LONDRA, BARCELONA VE PARİS'TEN SONRA ROMA'DA DURAKLIYOR. HER WOODY Allen filmi gibi yine çalakalem yazılmış gibi duran bir senaryoyla karşı karşıyayız. Büyük usta, Roma'yı Roma yapan şeyleri öyküye ustalıklı yedirirken, aynı beceriyi kalabalık karakter galerisini yansıtırken gösteremiyor. Woody'nin kalabalık senaryoların üstesinde geldiği pek çok filmi biliyoruz ama bu kez aynı yetkinliği gösteremiyor. "Paris'te Geceyarısı"nda (Midnight In Paris) yaptığı türde 'fantastik' dokunuşlar ise öyküyü ferahlatıcı değil, tıkayıcı bir işlev görüyor. Örneğin Alec Baldwin'in veya Roberto Benigni'nin 'duruşları' öyküye epeyce zarar veriyor.

Yine de tipik Woody'ce dokunuşlardan mebzul miktarda mevcut. Hazret, herhalde Roma gibi neresine baksan tarih kokan bir kentin hakkını ancak 'parçalara ayırarak' verebileceğini düşünmüş. Bu yüzden de birbirinden kopuk karakterleri kentin çeşitli yerlerine dağıtmış.

Uzun bir aradan beri ilk defa Woody'nin varlığı da filmde izleyiciyi hiç rahatsız etmiyor.

Kimi zaman filmlerinde bir türlü tam yerine oturmayan kendi personası buradaki huysuz müzik yapımcısı suretinde filme adeta nefes aldırıyor. O sayede 'yalnızca duşta opera söyleyebilen dünür' de hiç sırtıtmıyor örneğin.

Dediğimiz gibi, her yan öyküyü ayrı ayrı değerlendirip ona göre bir değer biçmek gerek bu filme. Zira akarı var, akmayanı var...

Bu açıdan, öykünün kalabalık bir trafiği idare eden bir trafik polisiyle açılması ve kapanması manidar. Woody de iki saate yakın bir süre boyunca bu kalabalık karakter trafiğini bir trafik polisinin ustalığıyla yönetmeye çalışıyor. Öykünün kritik kavşak noktaları tıkanmasın diye çok uğraşıyor. Üç beş ufak tefek tampon dokundurmaları da kadı kızında hoşgörülecek falsolardan.

Roma'yla ilgili çok isabetli gözlemler ve tespitlere rastlamak olası.

Roberto Benigni'nin olduğu yan öykü tam anlamıyla kötü bir yama gibi duruyor.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

FROM ONE SECOND TO THE NEXT

Ustaların ustası **Werner Herzog**, teknoloji devlerinin parasıyla çektiği, **“Araba kullanırken cepten mesaj atma!”** uyarılı “From One Second To The Next”te, bir eli direksiyonda bir eli cep telefonunda yaşayan trafik canavarlarını düşünmeye davet ediyor **35 dakika** boyunca.

YÖNETMEN Werner Herzog
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 35 dk.

A RABALARI SEVMİYORUM. CEP TELEFONUNU KONUŞMAK/OKUMAK/ OYUN OYNAMAK VE HATTA SES ÜRETMEK GİBİ SEBEPLERLE YOĞUN kullanıyorum ama cepten mesaj yazmayı da sevmiyorum. Bu nedenlerle araba kullanırken mesaj atmayı, motivasyonu bölerek ölümcül riskler almayı pek anlayamıyorum. Ustaların ustası Werner Herzog da bu patolojik hareketi anlamak istemiş olmalı ki, teknoloji devlerinin parasıyla “Araba kullanırken cepten mesaj atma!” uyarılı bir belgesel çekmeyi kabul etmiş. Herzog bu defa ortaya tuhaf bir uygarlık eleştirisi çıkarmıyor belki ama önemli projenin amacına ulaşmasını fazlasıyla sağlıyor.

“From One Second To The Next” bir ‘konuşan kelleler’ belgeseli. “Yoldayım” veya “seni seviyorum” mesajlarıyla bir ailenin ölümüne sebep olandan, bir mesaj yüzünden tekerlekli sandalyeye mahkum olan zavallı bir çocuğun annesine geçiyor söz. Bir anlık, bir cümlelik dalgınlıklar; paramparça arabalar, kana

bulanık yollar ve kararan hayatlar... Kazaya sebep olanlarda ise hep aynı pişmanlık; keşke zamanı geri alabilsem çaresizliği veya başkalarına örnek olma çabası. Doğrusu 35 dakikalık filmin bir eli direksiyonda bir eli cep klavyesinde yaşayan trafik canavarlarını düşünmeye davet edeceği kesin...

Herzog teknolojinin hız yaparken hızlı bir şekilde mesaj yollamaya izin verdiği ‘çoklu hareket’ dünyasında, zekamızın ve bedensel kırılganlığımızın yerinde saydığını hatırlatıyor ve dokunaklı belgeselde kazaların farklı taraflarından gelen her trajik hikaye insanı derinden etkiliyor. Ama ben en çok yüce dağların arasında teknolojiye mesafeli, doğayla iç içe bir yaşam süren kovboyda kaldım galiba. Acılı karakterin tam bir Herzog kahramanı olmasının ve belgeselin (“Paris, Texas”ı akla getiren) Mark De Gli Antoni imzalı ‘western’ müziklerinin de etkisi var tabii.

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Yine bekleyeceğiz.

siyad
Sinema Yazarları Derneği

1- Koza'da 12 film yarışıyor

Altın Koza'da Ulusal Uzun Metraj Yarışması'nda 12 filmin yarışacağı açıklandı. Beşi ilk defa festivalde açılış yapacak. "Jîn" (Reha Erdem), "Çanakale: Yolun Sonu" (Kemal Uzun), "Daire" (Atıl İnaç), "Eve Dönüş: Sarıkamış 1915" (Alphan Eşeli), "Gözümün Nuru" (Hakkı Kurtuluş, Melik Saraçoğlu), "Hadi Baba Gene Yap" (Emre Yalgın), "Hayatboyu" (Aslı Özge), "Köksüz" (Deniz Akçay), "Lal" (Semir Aslanyürek), "Soğuk" (Uğur Yücel), "Yarım Kalan Mucize" (Biket İlhan), "Yozgat Blues" (Mahmut Fazıl Coşkun).

2- Eleni Karaindrou Portakal'da

Bu yıl 50. yılını kutlayacak Altın Portakal'ın uzun metraj yarışmasına, açıklandığına göre 68 film başvurmuş. Ön jüriye sabırlar dileyip, hangi filmlerin ana jürinin önüne çıkacağını merakla bekliyoruz. Ana jüri demişken, Türkan Şoray başkanlığındaki jüride görev alacak isimlerden biri

de Yunan müzisyen Eleni Karaindrou.

3- Yeni sezonda 70'e yakın film

Yeni sezon için yerli sinemacılar harıl harıl çalışıyor. Çekilmiş ya da çekimleri devam eden 70'e yakın film var eldeki listede. Listenin iki odak noktası var. İlki, genç yönetmenlerin sayısının (çoğunun ilk ya da ikinci filmi) dikkat çekecek kadar fazla olması. İkincisi ise tür olarak 'komedi'nin öne çıkması.

4- Emek Sineması ve Türkiye gerçeği

Mayıs ayında yıkılan Emek Sineması için yargıdan haber geldi. Danıştay, İdare Mahkemesi'nin verdiği 'zamanaşımı kararı' nı bozdu. Yani dava yeniden görülecek ve sinemanın yıkılmasını öngören koruma kararı tekrar tartışılacak. Mahkemeden yerinde korunması için karar çıkabilir. Lakin elde sinema yok. Peki hukuki süreç tamamlanmadan nasıl yıkılabildi? Türkiye'ye hoş geldiniz!

5- Sivil direnişin film hali

"Silahlara Veda: Sivil Direniş Hikayeleri" başlıklı bir gösterim programı dikkat çekmez mi? Pera Müzesi'nde 4 Eylül'de başlayacak film seçkisinin başlığı iştah kabartıyor! Gösterimlerde Gezi Direnişi'yle ilgili çeşitli belgesel ve videolar da yer alacak. Aklınızda bulunsun.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ KUŞLAR’I YAPARKEN, İZLEYİCİLERİN BİR SONRAKİ SAHNEYİ ÖNCEDEN
TAHMİN ETMEMELERİ İÇİN ÇOK GAYRET GÖSTERDİM. ”

Alfred Hitchcock